

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Rationes variæ istius zeli in animis nostris excitandi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

erum, quod in Xaverij castelli sacello religiosè colebatur, quor-
 ties Franciscus gravius aliquid pateretur in India (quod ex ejus
 litteris domestici collatis temporibus compererunt) haud dubio
 sudore fluxisse. Porro ipso anno quo Xaverius extinctus est, fe-
 rrijs sextris deinceps omnibus per annum totum sudasse sanguine.
 Quod, ipso eventu spectato, nemo dubitavit, S. Apostoli
 supremos labores atque excessum è vita portendisse. Ita si
 quid patiebatur Xaverius, compatiebatur in effigie sua Chris-
 tus; simul ostendens pati se in membris suis, simul (quod
 non semel à nobis dictum) Sanctorum passiones extensione
 quandam & adimpletionem Christi passionum esse.

Hujus porro rei conscientia, quod, amabo, robur ad-
 ijcit, quam alacritatem adfert & constantiam pro Christo
 certanti ac laboranti; dum inter pœnarum suarum morsus
 & aculeos, ita se ab suo Agonotheta confortari sentit, ut
 non tam se pro illo, quàm illum in se contempletur patien-
 tem? certus nihilominus, pro hoc ipso, quicumque est, la-
 bore & agone suo, apparari sibi coronam justitiæ, perinde
 ac si non in ipso Christus, sed ipse per se certasset. Legitima
 quippe est illa Augustini collectio, in alijs cujusdam psalmi *In psal. 39.*
 expositione: *Si in nobis ipse patitur, & nos in illo coronabi-*
mur.

CAPVT VI.

Zelus animarum, seu ardens studium sa-
lutis alienæ.

§. I.

Rationes variæ istius zeli in animis nostris excitandi.

Multa sunt profectò, quæ hunc zelum ac studium in-
 cordibus Christum crucifixum contemplantium atq;
 amantium accendant. Pri-

Primum enim: Salvatoris vitam, labores, ærummas, cruciatus denique ac mortem acerbam considerantes, animadvertunt (quod nemini quidem obscurum est, sed non omnes perinde demittunt in animum) Dei Filium unigenitum, eâ solùm gratiâ è cœlo in terras devenisse, & in carne mortali, tanta tamq; mira, sive gessisse, sive tulisse, quò videlicet mortalium animos à sine suo atq; salute deerrantes, reduceret in viam justitiæ, atque à diaboli servitute erutos, Patriq; suo reconciliatos, cœlo demum inferret, æterna illic felicitate fruituros. Id illum siquidem etiam apertis verbis sapiùs professum esse; venisse nimirum (ut ait apud S. Lucam) filium hominis, *quærere & salvum facere quod perierat*. Eodem spectâsse omnem incarnati Verbi economiam, huc illum, quæcunque in vita egerit aut perpessus sit, unice retulisse; nec ardentius quicquam ab ijs qui se sectantur, Pastorem illum animarû nostrarum requirere, quam ut idem secum studium suscipiant, atque ad proximorum salutem conatus suos & labores conferant universos.

Lucæ 19.

Secundò: Quamobrem dum piâ meditatione illum in agro hujus mundi oberrantem, & per obvia, devia, inavia, perq; vepres asperos ac densa dumeta, non sine sudore ac sanguine perumpentem, defessum, anhelum, defectumq; viribus offendunt, si fortassis interrogent: Quid ita anxius animi, aut tantopere sollicitus sit? quâ se causâ vexet? quò tanto quærat impendio? id ipsum, opinor, apud animum suum ita respondentem audient, quod ille quondam, itidem à Patre missus, Patriq; unice dilectus filius, suisque perinde exorsus fratribus, Joseph: *Fratres meos quæro*. Ea cura mendiculis insidet; hic me exercet labor. Eâ re descendi, greges reliquo relicto in montibus, ut oppidò dilectam oviculam, sed heu! seductam atque errantem, ferarumq; moribus expositam, ab interitu vindicem, & ovili suo cœlestibusque pascuis restituam. Tu, si quid me amas, allabora mecum

Gen. 37.

Matth. 18.

ei operi; & fratrum tuorum, immò meorum, salutis, temeretur ipsum, quoad vales, impende.

Tertio: Itaque serio perpendentes pretium magnum, quo animæ nostræ DEI Filio steterit, & quòd eas ipse tam charas habuerit, ut eas æstimaret suo sanguine; satis intelligunt, eidem Domino & amatori suo nihil se gratius acceptiusve posse facere; quàm si plurimos ad eum mortales, salutis æternæ confortes futuros adducant, quam suâ illis passione ac morte pepererit. Quippe cum id illi è contrario ingratißimum sit, & (si ita loqui fas) admodum acerbû; quòd videat tot præclaras animas, tot suis laboribus sudoribusq; quæstas, suiq; divini sanguinis inæstimabili sumptu redemptas, attamen (ipsarum quidem culpâ, sed eorum, quoque qui pereuntibus manum porrigant, defectu) fructus passionis ac mortis suæ exortes vivere; suumq; adeò pretiosum sanguinem, tam largè pro omnibus effusum, paucis omnino ad æternam vitam prodesse. Ut istud proinde videatur ipse dolenter queri per Prophetam, his verbis: *Quæ utilitas in sanguine meo, dum descendo in corruptionem?* quæ Sancti Ambrosius atque Paulinus etiam Christo attribuunt. Hinc etiam illæ sanctorum hominum & Christum tenerè diligentiùm crebræ lacrymæ, & in præcordijs impatienter ardor exæstuan; & illa nominatim S. Francisci Xaverij quotidiana ad DEUM suspiratio: Meminisset infidelium animas ab se procreatas, suâq; insignitas imagine; ipsiusq; filium unigenitum pro illorum salute atrocissimam subijisse necem. Attamen, ecce (inquirebat) *in opprobrium tuum his ipsis infernus oppletus est.*

Amb. 1. de fide c. 4.

Paul. 13. ad Amand.

L. 4. c. 7.

L. 2. vit. c. 13.

Quâ etiam ratione P. Petrus Faber, antea à nobis non semel memoratus, zelum suum in semetipsum reflectens, non tam timebat animæ suæ exitium ob gebennam, quàm quòd in se fructus passionis Christi, & grande illud pretium deperiret; uti dicitur in ejus Vita.

Quar-

Quartò: Neque illis opinor, obscurum est; quanto studio à nobis expetat expectetq; Salvator, ut laboribus passionibusque nostris, cum Apostolo adimpleamus ea, quae

Col. 1.

Debt. 25.

L. 32. cont.

Faust. c. 10.

Pastor p. 1.

c. 3.

defunt passionum ejus; novòsque filios ad eum inducendo (secundum quod in lege scriptum est) suscitemus fratri nostro primogenito semen; hoc est, *Christo* (inquit Augustinus) *qui mortuus est in cruce. Enter quippe defunctus ille est* (ut S. Augustino consonans ait S. Gregorius) *qui post resurrectionis gloriam apparens dixit: Ite nunciate fratribus meis. Qui quasi sine liberis obiit, quia adhuc electorum suorum numerum non implevit.* Qui igitur converti fecerit peccatorem ab errore viae suae, & complendo electorum numero, murisq; caelestis Jerosolymae aedificandis, filios regni ad ipsum Christum adduxerit; is quasi suscitavit semen fratri suo Christo crucifixo, facitque ut illius sanguis (quod est quoddam velut electorum semen) non frustra pro illis effusus sit. Quod uti suavissimo Redemptori summè optabile & jucundum est: ita ab his, qui ei specialiter gratificari, & amoris vicem rependere cupiant, omni ope atque operà curandum. Eodem facit, quòd animae perfectae, & divinae contemplationis studio fixius inhaerenti, dicat Sponsus in-

Cant. 6.

L. 2. de Isaac

c. 7.

Canticis: Averte oculos tuos à me: ne scilicet (ut interpretatur S. Ambrosius) *supernis rebus dulcius avidiusq; intendens, ceteras animas derelinquat, quae ipsi Christo adhuc redimendae sunt, aut fulciendae,*

Quintò: Accedit, quòd ad Christi gloriam (qui pro ipsis despectus, ac novissimus virorum factus sit) non parum facere intelligant, si etiam corda rebellia, & ab ipso Christo ejusque amore averfa, passionis ejus ac meritum virtute subacta, amplificando Crucifixi trophæo, ipsi cruci obliquè atque suspendant; in idq; allaborent sedulo, ut quae prius vitij ac concupiscentijs suis militaverint, nunc Christi amori militent, a, ejusdem honoribus atq; gloriae tantò impensius inserviant.

Sexto: Quid verò cum illud meminerunt, quod alia ex causa jam antè à nobis indicatum est: hominum sceleribus DEI Filium rursus crucifigi, illudi, conculcari, & quot mortalium crimina, tot esse dilecti Redemptoris sui vulnera: annon ad illam scelerum colluviem, quæ totum inundat orbem terrarum, necesse est eos totis commoveri visceribus, & zelo uri & tabescere super offensa Domini sui? Et qui animo dolenti præteritos Christi cruciatus versant ac deplorant assiduè, fierine poterit, ut tantam, eamq; præsentem, optimi Salvatoris injuriam, non vehementer atq; intimè sentiant; & magnâ animi contentione, ad eam arcedendam avertendamve, quacunque possunt ope atque arte, nitantur?

Postremò: quò ferè recidunt, quæ hæcenus eam in rem diximus: qui Jesum Christum pro se crucifixum seriò atque ardentè ament; amant utiq; medullitùs, & (quod consequens est) eruent servabuntq; periclitantem proximum, quem ille tantopere amârit, ut animam suam pro eo redimendo posuerit. Præsertim autem cum Crucifixum contemplantes, eam in illo charitatis teneritudinem adversus quemlibet fratrum suorum recognoscant, ut illum non modò in manibus suis membrisque reliquis stylo ferreo notisque cruentis descripserit, sed etiam assiduè gestet in corde suo ac visceribus, velut illum cælo æternæq; salutis parturiens; in quibus itidem illum secum inveniunt, cum in divinum illud pectus, attentiori quadam cõmentatione ingrediuntur.

Quò denique spectat & illa P. Gasparis Belgæ, è Societate nostra viri Apostolici, ad fratres suos in Europa zeli plenissima adhortatio, & ad Indiæ labores pro Christo subeundos invitatio. *Venite* (ajebat) *venite, fratres mei. Vos Epist. ad Cor. nimb. L. 3. sanguis, quem bonus JESUS pro horum salute profudit, inclamat gemitibus inenarrabilibus, quos nescio quâ ratione non* *Vir. c. 17.*

Z z z z

sen-

sentiunt, quotquot de ejus gratia communicant. Neque verò Christi amatorem deterrebit ullus eà gratiâ suscepti labor: quippe qui id unum attendat & quarat in omnibus, *ut perficiat opus ejus*; opus inquam salvandi animas, quod ille cibum suum, hoc est, refectioem, quietem, delicias esse dixerit, & cujus gratiâ tantos labores, tædia, ac penam exhaulerit. Quare ex Domini ac Magistri sui imitatione, pretiosos ac dulces reputat eam ob rem impensos sudores suos; tumque (ut revera est) sese propriè existimat & gratulatur socium esse Christi passionum, cum aliquid patitur pro salute animarum.

Joann. 4.

Ergo quemadmodum dulcis Redemptor, cum viâ labore æstûque fatigatus sederet ad fontem, ubi vel unius animulæ salvandæ occasio sese obtulit, jam sitim famemque non sentiebat ampliùs; quòd pro omni cibo ac solatio unico haberet, voluntati paternæ obsequi, & perficere opus ejus: sic ardens amator imitatorque Crucifixi, nullos non labores, incommoda, tædia pro animarum salute sibi exsorbenda atque exhaurienda putabit; illud secum reputans quòd per eum laborem, quicumque est, opus Salvatoris abimpleat atque perficiat: quod ille morte ac passione sua absolvit utrique ac consummavit, si operis vim atque valorem attenderis; attamen fructu & energiâ inchoatum distaxat, ac perficiendum reliquit suis sequacibus; quibus, ut summæ gloriæ, ita & voluptati esse deberet, in opere omnium nobilissimo atque divinissimo, ipsius Dei ac Salvatoris nostri (ut cum Apostolo loquar) adjutores esse.

1. Cor. 3.

Sed quoniam S. Bonaventuram eo in argumento illustratum invenio, ut rationibus ille quidem ex ipsis Christi visceribus desumptis, rem prorsus conficiat: malo ad extremum ipsius verbis (licet plusculis) rem omnem condidit, & zelum nostrum (si fieri possit) ardore illo Seraphico inflammare.